

# T000

túl késő

# LATE

„A feszültség, a dráma és a romantika tökéletes elegye. Egy pillanatig sem ereszt.”

– *To Borrow or Buy Book Blog*

*fine*  
*selection*

COLLEEN HOOVER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

COLLEEN HOOVER

# TOO

túl késő

# LATE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

## KEDVES OLVASÓK!

Ez a könyv kikapcsolódásnak indult regényírás közben. Nem terveztem, hogy megjelentetem, mert nagyon eltér a többi munkámtól. Morbid és beteges, de szórakoztató kiutat jelentett, amikor elakadtam egy könyvvel vagy annak cselekményszövésével. Az első pár fejezetet egy weboldalon tettem közzé ingyenesen két évvel ezelőtt. Ott említettem, hogy dolgozom rajta, és pár olvasó jelezte, hogy szeretné tovább olvasni. Ezután időről időre új fejezeteket töltöttem fel az ingyenes weboldalra.

Bár kezdetben nem akartam, hogy bárki is elolvassa, a történet gyorsan kinőtte magát, és izgatottan vártam, hogy befejezzem. Szinte naponta írtam és frissítettem a fejezeteket, tehát a többi regényemtől eltérően valós időben dolgoztam a szövegen. A rajongók az azonnal megjelenő fejezetek, én pedig az azonnali visszajelzések megszállottjává váltam olyannyira, hogy amikor befejeztem a regényt, és leírtam, hogy „vége”, nem tudtam leállni. Számos epilógust írtam, sőt, az időrendet felrúgva az előszót a könyv végére tettem. A fejezeteket pontosan olyan sorrendben írtam meg és tettem közzé, ahogyan ebben a könyvben szerepelnek. Úgy döntöttem továbbá, hogy az eredeti fejezetcímeket megtartom a nyomtatott változatban is. Ezzel az a célom, hogy azok az olvasók, akik először veszik a kezükbe ezt a könyvet, pontosan úgy olvashassák, ahogy és amilyen időrendben megíródott.

Ezt a történetet eredetileg egy ingyenes oldalon jelentettem meg, és úgy terveztem, hogy kizárólag az ingyenes weboldalon lesz elérhető, nem jelenik meg nyomtatásban. Azonban nagyon sokan jeleztek, hogy szeretnék Kindle-olvasón, illetve könyvként a kezükbe venni. A történet már majdnem egy éve elérhető volt ingyenesen az interneten, de nem az olvasók által áhított formában, ezért úgy döntöttem, hogy angolul ingyenessé teszem a könyvet a Kindle Unlimited szolgáltatáson keresztül, és nyomtatott formában is korlátozott ideig.

Hálás köszönet, amiért támogatatok az írás során. Fontos tudnotok, hogy a könyv egyáltalán nem való gyerekek és tinédzserek kezébe! Ez a történet sokkal súlyosabb témákat boncolgat, mint a többi regényem, és szigorúan tizennyolc éven felülieknek ajánlott. Én szóltam.

Üdvözlettel:

Colleen Hoover



**A könyvet a Too Late Facebook-csoport tagjainak  
ajánlom.**

**Köszönöm nektek, amiért megszülethetett  
életem egyik legizgalmasabb írói projektje.**

**Legfőképp neked, Ella Brusa.**

# 1. FEJEZET

Sloan

**M**ELEG UJJAK KULCSOLÓDNAK AZ UJJAIMRA, a kezem a matracba süpped. A szemhéjam ólomnehéz, nem bírom kinyitni, mert alig aludtam a héten. Pontosabban ebben a hónapban.

Fenéket, az egész rohadt *évben*.

Nyöszörögve próbálom összezárni a lábam, de nem sikerül. Az egész testemre nyomás nehezedik, a mellkasomra, az arcomra, a lábam közé. Pár másodpercbe beletelik, hogy az agyam magához térjen a félálom kábulatából, de annyira már eszemnél vagyok, hogy rájöjjek, mi történik.

– Asa! – motyogom bosszúsan. – Szállj le rólam!

Újra és újra rám nehezedik, a fülembe szuszog, a borostája az arcomat karistolja.

– Mindjárt végzek, bébi – lihegi a nyakamba.

Próbálnám kihúzni a kezemet a keze alól, de satuként szorítja, jelezve, hogy fogoly vagyok a saját ágyamban, és ő parancsol a hálószobában. Asa számtalanszor éreztette velem, hogy a testem az övé.

Sosem volt aljas vagy erőszakos, egyszerűen csak kanos, ami rettentően idegesítő.

Mint például most is.

Hajnalok hajnalán, hat órakor.

Az időt az ajtó alatti résen beszűrődő napfény csíkjából tudom megállapítani, na meg abból, hogy Asa ilyenkor szokott nyugovóra térni az éjszakai bulik után. Nekem azonban alig két óra múlva órán kell lennem. Ha választhatok, nyilván nem három óra alvás után, álmomból felverve ébrednék.

A dereka köré fonom a lábam, remélve, hogy elhitethetem vele, hogy nekem is kedvem van hozzá. Amikor úgy teszek, mintha élvezném, sokkal gyorsabban végez.

Tenyerét a jobb mellemlre borítja, és szokásához híven felnyög, pont amikor megremeg.

– *Baszki!* – hörgi, az arcát a hajamba temetve, lassan ringatózva bennem.

Másodpercek múlva zihálva rám omlik, megcsókolja az arcomat, és átgördül a saját térfelére. Felkel, leveszi a gumit, behajítja a kukába, majd felkap egy üveg vizet az éjjeliszekrényről. A szájához emeli a palackot, közben meztelen testemen legelteti a szemét. Érzéki mosolyra húzódik a szája.

– Begerjedek a gondolattól, hogy eddig egyedül én jártam benned.

Magabiztosan, meztelenül feszít az ágy mellett, az utolsó kortyokat nyeldekli. Nehéz komolyan venni olyasvalaki bókjait, aki úgy utal a testedre, hogy „benned”.

Asa jóképű, de megvannak a hibái. Na jó, valójában talán a kinézete az egyetlen, amiben *nem* találok kivetnivalót. Öntelt, lobbanékony, és időnként nehezen kezelhető. De szeret engem. Rettentően

szeret. És hazudnék, ha azt mondanám, nem szeretem viszont. Sok mindent változtatnék rajta, ha tehetném, de jelenleg csak ő van nekem, ezért elviselem. Befogadott, amikor nem volt hova mennem. Amikor nem volt kihez fordulnom. Már csak ezért is tűrök. Nincs más választásom.

Felemeli a kezét, megtörli a száját, és a kukába hajítja az üres palackot. Beletúr sűrű, barna hajába, aztán rám kacsint, és visszádól az ágyra. Hozzám hajol, és lágyan szájon csókol.

– Jó éjt, bébi! – búcsúzik a hátára gördülve.

– Akarod mondani, jó reggelt – dűnnyögöm, és vonakodva kismászom az ágyból.

A pólóm összegyűrődött a derekamnál, ezért levetem. Magamra kapok egy nadrágot és egy másik pólót. Végigmegyek a folyosón, tusolni szeretnék. Megkönnyebbülök, mert számtalan lakótársunk közül jelenleg egyik sem foglalja el az emeleti fürdőszobát.

A telefonomra nézve szomorúan konstátálom, hogy nem lesz időm beugrani kávéért. Ez a szemeszter első órája, terveim szerint ott pótolom be az alvást. Nem túl rózsás kilátás.

Ez nem mehet így tovább. Asa nem jár rendszeresen órákra, mégis szinte mindig jelesekét kap. Én meg a túlélésért küzdök, pedig egyetlen órát sem hagytam ki a múlt félévben. Legalábbis fizikai értelemben.

Sajnos olyan sok emberrel élünk együtt, hogy sosincs csend a házban. Nagyon gyakran kapom azon magam, hogy elbóbiskolok órákon, mert ezek azon ritka alkalmak, amikor csend van, és nyugalom. Nálunk éjjel-nappal megy a bulizás, függetlenül attól, ki-nek van órája másnap. A házunkban a hétvégeket nem lehet megkülönböztetni a hétköznapoktól, és nem a bérleti díj határozza meg, hogy ki lakik itt.



Többnyire azt sem *tudom*, kikkel élünk együtt. A ház Asáé, aki az „ajtóm mindenki előtt nyitva áll” életfilozófia híve, szereti emberekkel körbevenni magát. Ha lenne elég pénzem, egy szempillantás alatt szereznék saját kecsót. De nincs. Szóval a diploma előtt még egy év igazi pokol vár rám.

Még egy év, mielőtt szabad leszek.

Levetem a pólómat, a földre dobom, majd elhúszom a zuhanyfüggönyt. Amikor a zuhanyrózsáért nyúlok, teljes erőből felsikoltok. A kádban kiütve, ruhástul legújabb állandó lakótársunk, Dalton fekszik.

Felriad, beveri a homlokát a fölötte lévő csapba, és felüvölt. Lehajolok, és épp felkapom a földről a pólómat, amikor kivágódik az ajtó, és Asa ront be.

– Sloan, minden oké? – kérdezi őrzöngve, és körbeforgat, sérüléseket keres rajtam.

Hevesen bólogatok, és a kádban fekvő Daltonra mutogatok.

Dalton felnyög.

– Én nem vagyok okés.

A tenyerét sérült homlokára szorítja, és próbál kimászni a kádból.

Asa rám pillant, végigméri meztelen testemet, amit a pólóval takarok el, majd visszanéz Daltonra. Félek, nehogy rosszra gondoljon, ezért magyarázkodni kezdek, de ő hangos, váratlanul kiobbano nevetéssel félbeszakít.

– Ez a te műved? – mutat Dalton homlokára.

Megrázom a fejem.

– Beverte a fejét a csapba, amikor sikítottam.

Asát még jobban rázza a nevetés, majd a kezét nyújtja Daltonnak, és kihúzza a kádból.

– Gyere, haver, sörre van szükséged! Gyógyír a másnaposságra.

Kipenderíti Daltont a fürdőszobából, és szorosan a nyomában maradva becsukja maguk után az ajtót.

Dermedten állok, továbbra is a mellkasomhoz szorítva a pólót. A szomorú az, hogy ez már harmadjára történik meg. Minden alkalommal egy másik idióta fekszik kiütve a kádban. Gondolatban feljegyzem magamnak, hogy legközelebb, mielőtt levetkőzőm, ellenőrizni, van-e itt valaki.

## 2. FEJEZET

Carter

**E**LŐHÚZOM A ZSEBEMBŐL AZ ÓRARENDET, széthajtogatom, és megnézem, melyik terembe kell mennem.

– Ez akkora szívás – panaszkodom a telefonba. – Három éve végeztem a főiskolán. Nem azért jelentkeztem erre a melóra, hogy házit írogassak.

Dalton olyan hangosan felnevet, hogy jó messzire kell tartanom a fülemtől a telefont.

– Brühühü! – vág vissza. – Nekem pedig a tetves kádban kellett aludnom tegnap éjszaka. Szedd össze magad, haver! A szerepjátás a munka része.

– Te könnyen beszélsz. Neked csak heti egy órára kell bejárnod, de nekem háromra. Téged miért csak egyre íratott fel Young?

– Talán mert pengébb vagyok – feleli Dalton.

Lenézek az órarendre, majd az előttem lévő ajtón látható számra pillantok. Stimmelnek.

– Mennem kell. *La clase de Español.*

– Carter, várj! – Dalton hangja elkomorul. Megköszörüli a tor-  
kát, felkészül a lelki fröccsre. Mióta együtt dolgozunk, kénytelen  
vagyok minden egyes nap végigszenvedni a monológjait. – Próbáld  
lazán venni, haver! Olyan közel járunk már a célhoz... Max két  
hónapig leszel itt. Telepedj le egy dögös bige mellé, úgy gyorsab-  
ban telnek a napok.

Benézek a terem ablakán. Szinte teljesen megtelt, csupán három  
üres hely maradt. A tekintetem megállapodik egy lányon a terem  
hátsó részében. Az egyik üres hely mellette van. Sötét haja elfedi az  
arcát, fejét a karján nyugtatja. Alszik. Szunyálók mellé szívesen te-  
lepszem, a szófosókat ki nem állhatom.

– Ezt figyeld, máris találtam magamnak egy dögös bigét, aki  
mellé *letelepedhetem*. Ebéd után kereslek.

Bontom a hívást, és kinyitom a terem ajtaját, lenémítom a telefo-  
nom. A vállamra kanyarítom a hátizsákom, és elindulok a lépcső-  
kön a terem hátuljába. Elnyomakodom a lány mellett az üres szék-  
hez, és lehajítom a hátizsákom a földre, a telefont pedig az asztal-  
ra. Amikor a készülék a tömör fán landol, a lány felriad álmából.  
Azonnal felül, a szemét tágra nyitja. Zavartan és kétségbeesetten  
körbenéz a teremben, majd lepillant az asztalán lévő jegyzetfüzeté-  
re. Kihúszom a széket, és leülök mellé. Az asztalon előttünk fekvő  
telefonomra mered, aztán rám.

A haja szénakazal, a szája sarkából fényes nyálcsík fut végig az ál-  
lán. Olyan gyilkos pillantással méreget, mintha az életmentő egy-  
perces alvását szakítottam volna félbe.

– Hosszúra nyúlt az éjszaka? – kérdezem.

Lehajolok, kinyitom a táskám, és előveszem a spanyoltanköny-  
vet, amit valószínűleg fejből tudnék idézni.

– Vége az órának? – kérdezi, résnyire húzott szemmel méregetve a könyvet, amit leteszek magam elé az asztalra.

– Az attól függ.

– Mitől?

– Hogy mióta nem vagy magadnál – felelem. – Nem tudom biztosan, melyik órára jöttél. Ez a tízórás spanyol.

A könyökét az előtte lévő asztalra csapja, és felnyög, végigsimítva a tenyerével az arcán.

– Csak öt perce alszom? Tényleg? – Hátradől a székben, és lecsúszik, a szék támláján pihentetve a fejét. – Ébressz fel óra végén, jó?

Rám néz, arra vár, hogy helyeseljek. Egyik ujjammal megütögetem az államot.

– Van itt valami.

Megörli a száját, majd maga elé emeli a kezét, hogy megvizsgálja. Arra számítok, hogy elszégyelli magát, amiért nyálas az arca, de ehelyett a plafonra emeli a szemét, és az inge ujját begyűri a hüvelykujja alá. Letörli az asztalról a nyáltócsát a ruha ujjával, aztán a szemét lehunyva lecsúszik a széken.

Én is voltam főiskolás. Tudom, mit jelent az éjszakázás, a bulizás, a tanulás és az állandó időhiány, de ez a lány teljesen ki van merülve. Kíváncsi vagyok, hogy egy éjszakai műszak vagy a túl sok bulizás miatt.

A hátizsákomba nyúlok, és előveszem az energiatápot, amit idefele jövet vettem ma reggel. Neki nagyobb szüksége van rá, mint nekem.

– Tessék – helyezem le elé az asztalra. – Idd meg ezt!

Olyan lassan nyitja ki a szemét, mintha mindkét szemhéja egy-egy tonnát nyomna. Lenéz az italra, gyorsan felkapja, felpattintja



a tetejét. Örült tempóban dönti magába, mintha napok óta most inna először.

– Szívesen – nevetek fel.

Kiissza az egésszet, aztán visszateszi az asztalra, és megtörli a száját ugyanazzal a ruhaujjal, amivel a nyáltócsát itatta fel. Nem fogok hazudni: fura módon nagyon is izgatónak, kifejezetten szexinek találom zilált külsejét, hanyag viselkedését.

– Köszí – mondja, és kisöpri a haját az arcából.

Rám néz, elmosolyodik, majd a háta mögé emelve a karját, kinyújtózik.

Ekkor nyílik a terem ajtaja, és mindenki mocorogni kezd a széken, jelezve a tanár érkezését – de én még annyi időre sem tudom levenni a szemem a lányról, hogy meggyőződjem a tanár jelenlétéről.

Az ujjaival kifésüli a haját. Kissé még nyirkos, és érzem a samponja virágillatát, amikor a válla mögé dobja a haját. Hosszú, sötét és dús, pont, mint a szempillái. A terem elejébe pillant, és kinyitja a füzetét. A mozdulatait utánózva ugyanezt teszem.

A tanár spanyolul köszönt minket, amit együttes, elhaló hangon viszonzunk. Épp egy beadandó követelményeit ismerteti, amikor a telefonom kijelzője felvillan. Lenézek, az üzenet Daltontól jött.

És ennek a melletted ülő dögös bigének neve is van?

Azonnal lefordítom a telefonom, remélve, hogy a lánynak nem volt ideje elolvasni, de a szája elé kapja a kezét, hogy palástolja a nevetését.

*Francba. Tehát látta.*

– Dögös bige, mi? – kérdezi.

– Sajnálom. A haverom... viccesnek hiszi magát. És szereti pokollá tenni az életemet.

Felvonja a szemöldökét.

– Ezek szerint *nem* tartasz dögös bigének?

Most először fordul felém teljesen, így alaposan szemügyre vehetem. Mondjuk azt, hogy mostantól hivatalosan is imádom ezt az órát. Vállat vonok.

– Ne vedd sértésnek, de még csak ülő helyzetben ismerlek. Nem láttam a seggedet.

Ismét felnevet.

– Sloan – mondja a kezét nyújtva.

A tenyerembe fogom a kezét. Van egy apró, félhold alakú sebhely a hüvelykujján. Végigsimítok rajta, aztán ide-oda forgatom a kezét, a sebhelyet vizsgálgatva.

– Sloan – ismétlem meg, hagyom, hogy a neve legördüljön a nyelvemről.

– Általában ez az a pont bemutatkozáskor, amikor a másik elárulja a *saját* nevét – feleli.

Felpillantok rá. Elhúzza a kezét, és kíváncsian figyel.

– Carter – felelem, a szerepemhez hűen.

Elég nehéz volt Daltonként utalni Ryanre az elmúlt hat hétben, de megszoktam. Viszont Carternek hívni magamat, más tészta. Már nemegyszer majdnem az igazi nevem csúszott ki a számon.

– *Mucho gusto* – mondja majdnem tökéletes kiejtéssel, ismét a terem elejére összpontosítva.

Nem, *én örvendek*. De még mennyire.

A tanár arra kéri az osztályt, hogy mindenki forduljon oda a hozzá legközelebb ülő személyhez, és mondjon három állítást a

másikról spanyolul. Ez a negyedik évem spanyolból, ezért hagyom, hogy Sloan kezdje, nem akarom a kedvét szegni. Egymás felé fordulunk.

– *Las señoras primera*<sup>1</sup> – mondom egy bólintás kíséretében.

– Nem, felváltva csináljuk – tiltakozik. – Kezdd te! Mondj egy tényt rólam!

– Rendben – felelem jót mulatva azon, hogyan vette ki a kezemből az irányítást. – *Usted es mandona*<sup>2</sup>.

– Ez vélemény, nem tény – jelenti ki. – De elfogadom.

Közelebb hajolok hozzá.

– Értetted, amit mondtam?

Bólint.

– Ha parancsolgatónak szándékoztál hívni, akkor igen. – Résnyire húzza a szemét, de egy halvány mosoly utat tör magának. – Én jövök – mondja. – *Su compañera de clase es bella*.

Felnevetek. Magának bókkolt, kijelentette, hogy az órai partnernem gyönyörű. Egyetértően bólintok.

– *Mi compañera de clase esta correcta*<sup>3</sup>.

Napbarnított bőrre ellenére is látom, hogy elpirul.

– Hány éves vagy? – kérdezi.

– Ez kérdés, nem tény. És angolul van.

– Kérdést kell feltennem, hogy megtudjam a tényt. Kicsivel idősebbnek tűnsz, mint a legtöbb másodéves spanyolos.

– Szerinted mennyi vagyok?

– Huszonhárom? Huszonnégy? – kérdezi.

---

<sup>1</sup> Hölgyeké az elsőbbség.

<sup>2</sup> Parancsolgató vagy.

<sup>3</sup> A társamnak igaza van.

Nem jár messze az igazságtól. Huszonöt vagyok, de nem kell tudnia.

– Huszonkettő – felelem.

– *Tiene veintidos años* – mondja rólam a második tényt.

– Ez csalás! – felelem.

– Spanyolul mondd, ha ez megint egy állítás rólam.

– *Usted engaña.*

A szemöldöke ívéből látom, hogy nem várta, hogy ezt tudom spanyolul.

– Megvan a három – jelenti ki.

– Te még jössz eggyel.

– *Usted es un perro.*

Felnevetek.

– Véletlenül rohadéknak neveztél.

Megrázza a fejét.

– Nem volt véletlen.

Rezeg a telefonja. Előveszi a zsebéből, és a teljes figyelmét neki szenteli. Hátradőlök a széken, megragadom a saját telefonom, azt tettetve, hogy ugyanazt csinálom. Csendben ülünk, míg az osztály többi része befejezi a feladatot. A szemem sarkából figyelem, ahogy SMS-t ír, hüvelykujjai száguldanak a telefon kijelzőjén. Bájos. Örülök, hogy innentől kezdve örömmel fogom várni ezt az órát. Hirtelesen kevésnek tűnik a heti három nap.

Durván tizenöt perc van még hátra az órából. Minden erőmmel azon vagyok, hogy ne bámuljam a lányt. Azóta nem szólt egy szót sem, hogy rohadéknak titulált. Figyelem, ahogy a jegyzetfüzetébe rajzolgatva a tanár minden szavát elengedi a füle mellett. Vagy halálra unja magát, vagy valahol teljesen máshol jár. Előrehajolok,

megpróbálom kisilabizálni, mit ír. Tolakodónak érzem magam, de ő meg elolvasta az SMS-em, szóval jogom van hozzá.

A tolla örült iramban mozog a papíron, talán a ledöntött energi-aital eredményeként. Olvasom a mondatokat, amiket leír. Fikarcnyi értelmük sincs, mindegy, hányszor olvasom el őket újra és újra.

*A vonatok és a buszok ellopták a cipőmet, ezért  
most nyers tintahalat kell ennem.*

Elfog a nevetés a papírt keresztül-kasul beterítő zagyva mondatok láttán, mire felpillant. A tekintetünk találkozik, huncut mosolyt villant rám.

Lenéz a jegyzetfüzetére, és megütögeti a tollával.

– Unatkozom – suttogja. – Képtelen vagyok sokáig figyelni.

Nekem nincs gondom a koncentrálással, csak azóta, mióta mellette ülök.

– Időnként én is – mondom. Az asztal felett átnyúlva a szavakra mutatok. – Ez meg mi? Titkos kód?

Vállat von, leejti a tollat, és közelebb csúsztatja hozzám a füzetet.

– Egyfajta hóbort. Mindig ezt csinálom, amikor unatkozom. Szeretem figyelni, mennyi fura dolog jut eszembe anélkül, hogy tényleg *gondolkodnék*. Minél kevesebb értelmük van, annál több esélyem van a nyérésre.

– Több esélyed van a nyérésre? – kérdezem magyarázatra várva. Ez a lány kész rejtély. – De hát úgyis te nyersz, ha te vagy az egyetlen játékos, nem?

Lehervad a mosoly az arcáról. Elfordítja a tekintetét, és az előtte heverő jegyzetfüzetre mered. Finoman végigsimít az ujjával az

egyik szó betűin. Eltöprengek, mi a fenét mondhattam, ami ilyen gyors és látványos változást idézett elő a viselkedésében. Felkapja a tollát, és odanyújtja nekem, elhessegetve a sötét gondolatokat.

– Próbáld ki! – ajánlja. – Függőséget okoz.

Elveszem tőle a tollat, és keresek egy üres helyet az oldalon.

– Szóval bármit írhatok? Ami eszembe jut?

– Nem – feleli –, épp ellenkezőleg. Ne gondolkodj! Ne engedd, hogy *bármi* eszedbe jusson! Csak írd!

A papírra nyomom a tollat, és pontosan azt teszem, amit mond. Csak írok.

*Ledobtam egy konzerves kukoricát a szennyesledobón,  
ezért most anyukám szívérványát sír.*

Leteszem a tollat. Kissé hülyén érzem magam. Sloan a szájára szorítja a tenyerét, hogy elfojtsa a nevetését, amikor elolvassa. Új oldalra lapoz, és azt írja, *Östehetség vagy*, majd visszaadja a tollat.

*Köszönöm. Az unikornis gyümölcslétől lélegzem, amikor  
diszkózenét hallgatok.*

Ismét felnevet, és elveszi a tollat a kezemből. A tanár pont befejezi az órát. Mindenki a táskájába hajítja a könyveit, és sietve felpattannak a székről.

Kettőnket leszámítva. Mi a papírt nézzük, mosolyogva, mozdulatlanul.

A kezét a jegyzetfüzetre teszi, lassan becsukja, majd lecsúsztatja az asztalon, bele a hátizsákjába. Rám pillant.

– Még ne állj fel! – kéri, ahogy talpra szökken.



– Miért?

– Mert csak. Itt kell ülnöd, amíg távozom, hogy lásd, tényleg dögös bige vagyok-e.

Rám kacsint, és megpördül.

*Édes istenem.* Az öklömet harapdálva úgy teszek, ahogy kéri: a szememet a fenékén legeltetem. És amilyen szerencsém van, tökéletes. A teste minden porcikája tökéletes. Mozdulatlanul ülök, figyelem, ahogy lemegy a lépcsőn.

Honnan a fenéből szalajtották ezt a lányt? És hol a nyavalyában volt egész életemben? Elátkozom a tényt, hogy ennél több nem törénhet köztünk. Nem ajánlott hazugsággal indítani egy kapcsolatot. Főleg nem az én hazugságaimmal.

Mielőtt kilép az ajtón, a válla fölött rám sandít. A szemébe nézek. Felmutatom a hüvelykujjam. Felnevet, és kilép a terem ajtaján.

Összeszedem a cuccom, és igyekszem kiverni őt a fejemből. Ma este ésnél kell lennem. Túl nagy a tét, nem vonhatja el a figyelmemet egy formás, tökéletes hátsó.

# 3. FEJEZET

Sloan

A HÁZI FELADATOT A KÖNYVTÁRBAN ÍROM MEG, mert tudom, hogy onnantól kezdve, ahogy beteszem a lábam a házba, nem leszek képes koncentrálni. Amikor odaköltöztem Asához, egy éjszaka választott el attól, hogy kidobjanak a kanapéról, amin addig meghúztam magam... Nem is beszélve az egyéb pénzügyi nehézségeimről, amikkel szembe kellett néznem. Csak két hónapja randiztunk, de nem volt hová mennem.

Ez két éve történt.

Az autói és a háza mérete alapján sejtettem, hogy van pénze. Azt nem tudtam biztosan, hogy örökölte, vagy olyasmiben utazik, amiben nem kellene. Reméltem, hogy az előbbi, de én és a remény sosem voltunk országos cimborák. Az első pár hónapban Asa elég jól titkolózott, azzal magyarázta a pénzherdálást, hogy rengeteget örökölt. Egy ideig hittem neki. Nem volt más választásom.

De amikor az éjszaka közepén számomra ismeretlen emberek jelentek meg, és Asa kizárólag zárt ajtók mögött volt hajlandó beszélni velük, akkor minden világossá vált. Magyarázkodott ő, és

megesküdött, hogy kizárólag „ártalmatlan” drogot árul olyan embereknek, akik amúgy máshonnan szereznék be. Nem akartam részt venni ebben, ezért amikor nem volt hajlandó kiszállni, elhagytam.

Csak egy gond volt: nem volt hová mennem. Különböző barátok kanapéján húztam meg magam, de egyiknek sem volt szobája vagy pénze, amivel kihúzhattak volna a pácból. Ráfanyalodhattam volna egy hajléktalanszállóra ahelyett, hogy visszamegyek Asához, de nem magam miatt aggódtam, hanem az öcsémért.

Stephennek nem volt könnyű az élete. Születése óta számos problémája van, szellemi és testi egyaránt. Az állam támogatta az ellátását, így végül egy jó, megbízható otthonba került, de amikor megvonták a támogatást, nem kockáztathattam, hogy hazaküldjék anyámhoz. Nem akartam, hogy visszakerüljön oda. Bármit megtennék, hogy biztosan maga mögött tudhassa azt az életet.

Összesen két hétig tartottam magam, aztán már csak Asához fordulhattam. Életem legnehezebb döntése volt besétálni az ajtaján, és a segítségét kérni. Úgy éreztem, feladtam az önbecsülésemet azáltal, hogy visszafutottam a karjaiba. Engedte, hogy visszaköltözzek, de ennek ára volt. Miután egyértelművé vált számára, hogy mennyire függök tőle, nem titkolta tovább, miből van a pénze. Egyre több ember bukkant fel, és az üzletkötések nyíltan zajlottak, nem zárt ajtók mögött.

Most már folyamatosan akkora a jövés-menés a házban, hogy nehéz különbséget tenni azok között, akik itt laknak, akik itt húzzák meg magukat, és a totális ismeretlenek között. Minden este buli van, és minden buli kész rémálom.

A légkör minden héttel egyre veszélyesebb, és rettentően szeretnék elhúzni innen.

Részmunkaidőben dolgoztam a campus könyvtárában, de ebben a félévben nem tudtak diákmunkát adni nekem. Várólistán vagyok, folyamatosan jelentkezem állásokra, és kétségbeesetten gyűjtem a meneküléshez szükséges pénzt. Nem lenne olyan nehéz, ha csak magamról kellene gondoskodnom, de Stephen miatt annyi pénz kell, amennyim nincs. És amennyim nem is lesz egy jó ideig.

Addig is fenn kell tartanom a látszatot, hogy továbbra is Asának köszönhetem az életemet, holott a valóságban inkább tönkreteszi. Félreértés ne essék, szeretem őt. Azt szeretem, aki egykor volt, és aki időnként még előbújik belőle, amikor kettesben vagyunk. Azt szeretem, akivé talán ismét válhat, de nem vagyok naiv. Annyiszor megígérte már, hogy leépíti a vevőkörét, és felkészül a kiszállásra, de tudom, hogy nem fogja. Próbáltam a lelkére beszélni, de amikor hatalom van a kezében és pénz a zsebében, nehéz kiszállni. Sosem fog kiszállni. Vagy addig folytatja, amíg börtönbe nem kerül... vagy amíg meg nem hal. És én egyiket sem akarom megvárni.

Már meg sem próbálom azonosítani a kocsifelhajtón álló járműveket. Mindennap újak bukkannak fel. Leparkolom Asa kocsiját, felkapom a cuccom, és elindulok a ház felé, ahol újabb pokoli éjszaka vár rám.

Amikor belépek, kísérteties csönd fogad. Becsukom az ajtót, és mosolyogva ízlelgetem a tényt, hogy mindenki hátul van a medencénél. Sosincs lehetőségem egyedül lenni, ezért kihasználom az alkalmat. Beteszem a fülhallgatót, és nekilátok takarítani. Tudom, hogy nem hangzik szórakoztatónak, de nekem ez az egyetlen menedékem.

Nem beszélve arról, hogy a ház állandóan úgy néz ki, mint egy disznóól.

# **TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.**

Szívből ajánljuk,  
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!  
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST  
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

**NE HAGYD KI!**

Rendeld meg most a kiadónál!

**Még több jó könyv**

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A nappaliban kezdem. Annyi sörösdobozt gyűjtök össze, hogy majdnem megtelik vele egy 115 literes szemeteszás. Amikor belépek a konyhába, és meglátom a halomban álló koszos edényeket a mosogatóban, konkrétan elmosolyodom. Ez legalább egy óráig el-tart majd. A koszos edényeket a pult bal oldalára halmozom, és vizet engedek a mosogatóba. Elkezdek ringatózni a fülesből áradó zene ütemére. Akkor éreztem utoljára ilyen békét ebben a házban, amikor az első két hónapban itt laktam. Amikor a *rendes* Asa még létezett.

Ahogy elárasztanak az emlékek azzal az Asával kapcsolatban, aki-be beleszerettem, érzem, hogy hátulról átölel, és velem együtt ringatózik a zenére. Elmosolyodom, lehunyom a szemem, a tenyerére simítom a tenyerem, és a mellkasának dőlök. Megcsókolja a fülem, majd összefűzi az ujjainkat, és szembefordít magával. Kinyitom a szemem. Elképesztően kedvesen néz rám. Ezt a tekintetet olyan rég nem láttam a szemében, hogy sajgó szívvel veszem tudomásul, mennyire hiányzott.

Talán tényleg próbálkozik. Talán ő is belefáradt az életébe.

A kezébe fogja az arcomat, és megcsókol – hosszan, szenvedélyesen. El is felejtettem, hogy erre is képes. Mostanában csak akkor csókol meg, amikor rajtam ügyködik az ágyban. Átölelem a nyakát, és viszonzom a csókot. Mohón. A régi Asát csókolom, mert nem tudom, mennyi ideig lesz itt velem.

Elhúzódik, és kiveszi a fülhallgatót a fülemből.

– Valaki a ma reggel folytatásáért kiált, mi?

Ismét megcsókolom, és mosolyogva bólintok. Igen. Ha ezt az Asát kapom az ágyban, akkor igen.

A vállamra teszi a kezét, és felnevet.